

EL LLENGUATGE

Res a veure

27/X/1977

El català sol rebutjar la presència del mot que davant els infinitius. Són possibles, és cert, construccions com Em sembla que plorar no resol res o bé Li va dir que fer-ho de nou costaria massa car, però en canvi, frases com «Hi ha que venir d'hora» o «Tenen que passar pel camí vell», no són sinó calcs de les construccions del castellà, totalment inadmissibles, encara que en els darrers temps hagin aconseguit d'introduir-se a fons en el llenguatge parlat. Les construccions correctes són Cal venir d'hora i Men de passar pel camí vell.

Unes construccions similars, sobre les quals segurament no s'ha insistit tant, però que cal considerar així mateix incorrectes, són les formades també amb el verb tenir o la forma impersonal del verb haver —haver-hi—, i amb algun altre verb de significació semblant —que indica la presència o l'existència d'alguna cosa— referits a conceptes quantitatius, generalment representats pels pronoms res o molt o bé per alguns conjunts anàlegs com són gran cosa, poca cosa, alguna cosa, moltes coses, gaire, etc. Un exemple característic el pot constituir una frase tan usual com No hi tenen res a veure, en lloc de la qual es diu molt sovint «No hi tenen res que veure», és a dir, amb la substitució indeguda, davant l'infinitiu, de la preposició a pel mot que. Els infinitius de les altres construccions sobre les quals cal formular la mateixa observació són, a més de veure, fer i dir, o bé alguns altres del mateix camp semàntic: parlar, objectar, discutir, etc.: Hi tenen poca cosa a veure, Hi tenen molt a dir, en aquell cas; Hi ha poca cosa a fer, No hi ha gran cosa a parlar, No hi veig res a objectar, Hi ha molta feina a fer, No hi havia gaire cosa a discutir. Notem, semblantment, Deixa bastant a desitjar, i algunes frases del llenguatge popular com No hi havia res a pelar i No hi tenien res a corre.

ALBERT JANE